

TELLÉRY Márton

Sci-fi

Nem vagyok nagy lélekbúvár, nem tudom, mi áll a jelenség hátterében, de nem egy hasonló párral találkoztam már. Egyik kolléganóm például a pedantéria mintaképe, a tanulók hangja egy pillantásától elcsuklik, magassarkúja szigorúan kopog az iskolai folyosón. Férjéről nemigen beszél, nemrég tudtam meg, hogy évek óta munkanélküli, szerencsejáték függő, alkoholista. A tanári ablakából láttam egyszer: lassú, szögletes mozdulatokkal vitte szájához a cigarettát, közönyös félmosollyal hallgatva egyre idegesebb feleségét. Egy filmben most az jönne — gondoltam —, hogy a nő pénzt vesz elő, feszülten körbenéz, majd sietve a férfi markába nyomja. Kolléganóm pénzt vett elő, feszülten körbenézett, majd sietve férje markába nyomta.

Bár alig múlt harminc, hasonlóan karót nyelt volt közutálatnak örvendő tanárom a Hittudományi Karon. Éles hangjával konzervet lehetett volna nyitni, vénkisasszonyos öltözkésének már a gondolata lelombozta az embert. Persze nem ez, hanem rideg rosszindulata juttatta a népszerűségi lista alá. Egyszer egy baleset miatt néhány percet kétésem az általa tartott utóvizsgáról. Kulcsra zárta az ajtót, hiába kopogtam, nem engedett be. Megbuktam a tárgyból, a következő évben újra fel kellett vennem. A késésre nincs mentség — nyikorogta később leplezetlen kárörömmel. — Máskor induljon korábban.

*Selejtn*ek hívták törzshelyünket az egyetem közelében, ahol Tapírral megismerkedtünk. Azok közé a laza, kedves emberek közé tartozott, akik egy perc alatt bárkivel összebarátkoznak, de legtöbbször eltérően nem volt felületes nárcisztikus. Eleinte zavarba hozott, hogy amikor megkérdezte, hogy vagyok, éreztem, tényleg érdekli a válasz. Megfordult pár egyetemen, anélkül, hogy diplomát szerzett volna, gitározott, festegetett, alkalmanként dolgozott is valamit. Többször megesett, hogy távozáskor egy nagycímletű bakjegyet hagyott az asztalon, bőven fedezve mindannyiunk fogyasztását. Becenevét onnan kapta, hogy egy barátnője elterjesztette, szeretkezés közben olyan arcot vág, mint egy tapír. Mint egy pározó tapír? — kíváncsiskodott egyikünk. Gondolkodott egy keveset. Nem tudom — mondta végül. — Szerintem csakúgy egy tapír.

— Milyen férje lehet ennek a fapinának? — dühöngött egyszer egyik ifjú hittudós barátom az utált tanárnővel való összezördülés után. — Mert azt vágjátok, hogy férjné van, nem? Ki az a mazochista, aki elvesz egy ilyet? Mondjuk tuti, hogy vagy fél éve nem baszta meg.

— Azért nem fél éve — vigyorgott Tapír. — Egy hete sincs, ha jól emlékszem.

— Te? Az hogy lehet...? — Talán nem kell magyaráznom döbbenetünket. Ő, ezzel a nővel? — egyáltalán nem értettük. Nem bántódott meg, ugyanolyan jó barátok maradtunk, de többet nem szidtuk előtte a boszorkányt.

Máig sem tudom, miért pont engem hívott, amikor néhány évvel később úgy döntött, öngyilkos lesz. Megkért, tartsam titokban a többiek előtt, nem hiányoznak a lelkére beszélő e-mailek, telefonhívások. De miért akarja megölni magát? Nincs különösebb oka — egyszerűen jó ideje úgy érzi, kellemesebb

lenne, ha nem élne. Valahogy untatja, fárasztja a dolog. Például ül otthon a fotelban, barokk zenét vagy kísérleti jazzt hallgat, tökéletesen érzi magát — már csak arra vágyik, hogy valaki hátulról fejbe lölje, és hirtelen megszűnjön. Hosszas gondolkodás után sem jutott eszembe komoly érv, amivel lebeszélhetném; különben is megígértette előre, hogy nem próbálkozom.

Persze, ha egy tanítványom kérdezné, azonnal rávágnám: az öngyilkosság bűn. Általános iskolai hittantanárként dolgozom, és bár egy szót sem hiszek abból, amivel tömöm a gyerekek fejét, imádom a munkámat. Olyan aranyosak például a kis hat-hét évesek, amikor reggeli fohászukban beteg társaik, tanáraik gyógyulását kérik az Úrtól! Eddig nem hiába, mindenki felépült az influenzából, torokgyulladásból. Egy eset fogott csak ki rajtunk: az egyik kisfiú apukája lezuhant a padláslépcsőn, maradandó agykárosodást szenvedett, fél éve ágyban fekszik, a családját sem ismeri fel. Tanácstalan vagyok, meddig folytassuk a könyörgést — lehet, hogy a következő tanévben csendben elveszem a napirendről.

Tapír korán elhunyt szüleitől nagy, belvárosi lakást örökölt, felesége egyszobás lakását kiadták. Abban az időben közel-keleti menekültek ezrei táboroztak a fővárosi pályaudvarokon, várva, hogy továbbutazhassanak nyugat felé. Először az az ötlete támadt, hogy öngyilkossága előtt egyikük nevére íratja a lakást — sok kellemes órát töltött a képzelegéssel, mit szólnak majd a lakók, amikor barna bőrű, fejkendőss asszonyok és hosszú szakállú, turbános férfiak tűnnek fel a százhusz éves ház díszes körfolyosóján. Sajnos azonban rendezetlen státuszú külföldi állampolgárokról lévén szó, megghiúsult a terv. Így esett választása a közeli téren kolduló pöttöm, idős nénire, akit már korábbról ismert. Mivel a lakás egyedül az ő nevéen volt, nem kellett felesége beleegyezése. Megbízott egy ügyvédet, elintézték a papírokat — hamarosan Ilonka néni hetvenöt éve alatt először ingatlanulajdonossá vált.

Mielőtt vidékre utazott meghalni, megkért, segítsék a néinek birtokba venni tulajdonát. Szégyellem, hogy bár tudtam, barátom talán már nem él, vagy épp elvérzik, megfullad, netán egyéb módon szenved ki, életem egyik legjobb napja volt. Cé-lunk felé ballagva az tanácsoltam a néninek, azonnal adja el a lakást, vegyen egy olcsó egyszobásat, és a fennmaradó összegből éldegéljen szépen. Kellemes, meleg idő volt, meghívtam egy fagyira — csak egy gombócot kért, mégis lassabban fejezte be, mint én a hármat. Megálltunk a ház kapujánál; a falnak támaszkodva néztem, ahogy a tömpe orr alól előugró spatula-nyelv siettség nélkül kanalazza a kásás, málnaízű krémet.

Nem csöngettünk, a Tapírtól kapott kulccsal jutottunk be a lakásba. Vízcsobogást hallatszott a fürdőszobából; a kanapéra telepedtünk a nappaliban. Nemsokára nyílt az ajtó, kivonult a gyanútlan özvegyjelölt teljesen pucéran, egy szekrényből mell-tartót vett ki, megfordult — csak ekkor vett észre minket.

— Mit csinálnak itt?! — rikoltotta, majd berohant a szobába, és magára zárta az ajtót.

— Üldögélünk, tanárnő. A hölgy ismerkedik új birodalmával.

— Azonnal tűnjenek el, vagy hívom a rendőrséget!

— Nem kell megijedni, nem akarjuk kidobni. A hölgy meg fogja engedni, hogy méltányos lakbér ellenében ellakjon az egyik szobában, amíg rendeződnek a dolgai. Nagy lakás, bőven elférnek — talán még össze is barátkoznak. Például, azt hiszem, ön is hívó, templomba járó ember, nem igaz, Ilonka néni?

— Nem — felelte a néni.

— Mindegy. Szóval, napi ötezer plusz rezi hogy hangzik?

— Tíz — mondta a néni.

Jöttek a rendőrök, megvizsgálták a papírokat; a tanárnő őrjöngve sikított, Ilonka néni egykedvűen majsolt valamit. A teológia doktora egyre hisztérikusabbá vált, csapkodott, rám támadt — végül hátrabilincsel kézzel vezették el.

Tapír aztán mégsem nyírta ki magát. Egy hegyvidéki kisvárosba költözött, a helyi könyvtárban kapott állást. Érdeklődése szinte kizárólag a csillagászat felé fordult. Gyakori vendég lett a közeli hegytetőn működő csillagvizsgálóban, bújta a szakkönyveket, követte a legújabb kutatási eredményeket az interneten. Amikor néhány hónap múlva meglátogattam, esős, ködös idő volt, így nem mentünk fel a hegyre. A templom előtti téren gázoltunk a nedves avarban; egyszer csak felkapott egy gesztenyét, és messzire hajította.

— Ha ez a gesztenye lenne a Föld — mondta —, legalább hús fényévet kéne érnie egy lépésünknek, hogy eljussunk hozzá.

— Mi az a Föld? — kérdeztem.

— Egy, a miénkhez hasonló méretű, csillagja körül hasonló távolságban keringő bolygó. Néhány napja fedezték fel; az egyik űrkutató kislányának albínó patkányáról kapta a nevét. A távolság miatt lehetetlen megállapítani, de nem kizárt, hogy élet van rajta.

Két görnyedt, fekete kendős néni csoszogott elő a templomból. Nálunk a fővárosban nemigen látni már ezt a típust.

— Ez jó — jegyeztem meg. — És szerinted mennyi az esély rá, hogy értelmes lények is lakják a Földet, akik az egyik általuk használt nyelven pont úgy hívják bolygólyukat, mint mi a patkány után?

— Leírhatatlanul kevés — felelte. — Alig több a nullánál.

